

[Bente Juncker]

tet, mangfoldighed og valgfrihed, uanset hvad det har drejet sig om: kunst, idræt, museer, biblioteksvirksomhed, uddannelserne under kulturministeriet, Danmarks Radio m.v.

Som en følge heraf og af hensyn til styringen af den offentlige økonomi har det i alt fald for CD været forbløffende, at der ikke i folketinget kunne skabes et bredt flertal for indførelse af det for os indlysende, naturlige princip med faste tilskud som afløsning af den hidtidige underskudsdekning på f.eks. teaterområdet. Det var ikke nedskæringer, der var baggrunden for at indføre dette princip, men ønsket om større selvstændighed og ansvar i planlægningen på den enkelte institution med det deraf følgende incitament til at stile mod en højnelse af kvaliteten.

Disse ting gav anledning til en hed debat både i og uden for folketinget, men CD finder, at det var en god ting. Vi er ikke tilhængere af glasdørpolitikken, hvor alt afgøres på forhånd, så befolkningen til sidst knap ved, hvem der står for hvad. Det er rigtigt af regeringen at lægge tingene frem til åben debat og derefter gennem forhandling skabe de nødvendige forlig.

Tages det i betragtning, hvor kort tid regeringen har siddet, er der efter CDs mening god grund til at være tilfreds med de kulturpolitiske initiativer, der er taget, og dem, der er i planlægningsfasen: ekstra 5,5 mill. kr. til Statens Kunstfond i 1983, og yderligere bevillinger er undervejs, 20 mill. kr. til museerne, tipsmidler til visse litteraturudgivelser, planer om forbedring af kunstnernes sociale vilkår, statsstøtte til eliteidrætten osv., osv.

Centrum-demokraterne finder og anerkender, at der på snart sagt alle områder er sat ind eller vil blive det. Især har regeringens holdning til sport og idræt glædet CD, fordi området hermed har fået den plads i kulturen, der rettelig tilkommer det. Kultur er et vidt begreb, hvor balletskoene ikke er finere end fodboldstøvlen, hvor litteratur ikke er finere end arkitektur, osv.

Det kan være dyrt at være fattig, og en situation, hvor det kulturelle budget har udgjort noget i retning af 1 mia kr. i forhold til det samlede statslige budget på omkring 180 mia kr., er det et overordentlig glædeligt bud, ministeren har givet, med løfte om en udvidelse af kulturens totalramme.

Poulsgaard (FP):

Ja man forstår ikke helt den dér hyldestsang, vi hørte fra CDs ordfører. Det havde jo nok været mærkeligt, hvis CD havde sagt, at man var utilfreds med ministeren. Det havde jeg i og for sig heller ikke ventet.

I og med at CDs ordfører her står og roser 20 mill. kr. mere til museerne, 5 mill. kr. mere til kunstfonden, 9,5 mill. kr. mere til teater, får vi det indtryk, at kulturministeren er enig med det røde flertal herinde. Det var ikke lige det indtryk, vi havde. Vi troede, at vi havde fået en kulturminister, der var klar over, at skal der ske besparelser, så skal disse besparelser også ramme det kulturelle område, men ministeren er blevet tvunget til at øge bevillingerne af et flertal herinde. Men nu hører vi, at CD er meget godt tilfreds med det, og det skuffer i hvert fald mig, men det er da rart at få den slags ting sat på plads.

Ellers vil jeg sige til ministeren, at redegørelsen er et digert værk, og den er skrevet, som den slags ting skal skrives. Specielt når man tænker på, hvilket flertal ministeren skal arbejde med, kunne man vel ikke forvente andet. Men ministeren kan jo også høre her – det får man for sin gode vilje, som pigen sagde, hun fik tvillinger – at det nytter ikke det mindste. SFs ordfører, fru Ingerlise Koefoed, var rygende utilfreds, man skulle nok få denne regering til at punge ud med nogle flere penge. Det nytter ikke.

Men der er nogle selvmodsigelser i den redegørelse. F.eks. står der, at regeringen mener, at man i kulturpolitikken og på andre områder roligt kan have tillid til folks sunde dømmekraft. Man kan roligt have tillid til folks sunde dømmekraft, skriver kulturministeren.

Men hvad er det, regeringen er i færd med i disse minutter, måske i disse timer? Det er at indgå et forlig med socialdemokratiet, hvor man ikke-tager hensyn til folks sunde dømmekraft. Man skal have et TV 2, men uden reklamer. Altså kulturpolitikken skal styres, for det er dem, der sidder på dette hybridnet og andet, der kommer til at bestemme, hvad der skal sendes ud.

Vi ved, at denne regering har gjort alt for at spænde ben for, at fællesantenneanlæg og andre kunne tage programmer ned – ministeren ryster på hovedet, men det bliver det ik-